

CONSTITUTIONS

Actituds comunitàries fonamentals en el NT

3. Fets 2,42-47 i 4,32-35.

Les coordenades d'una comunitat

El llibre dels Fets dels Apòstols constitueix la continuació de l'evangeli de Lluc, per això, en un sentit ampli, pertany també al "gènere evangèlic" que, de forma aparentment biogràfica, constitueix una proclamació de l'Evangeli. Aquí el protagonista ja no és Jesús, sinó l'Esperit del Ressuscitat que es fa present en la vida i en l'obra de la comunitat apostòlica. Els apòstols són els hereus i continuadors de la missió de Jesús: construir comunitat, guarir els malalts, anunciar l'arribada del Regne inaugurat ja en la mort i resurrecció de Jesucrist. Els apòstols no són només els Dotze, sinó tots aquells que han rebut una missió de l'Esperit per mitjà de la comunitat: així Maties és afegit al grup dels Dotze, però també Bernabé, Marc, Pau i altres... Per això no podem considerar Fets com un relat historiat de la primera comunitat, sinó com un veritable evangeli de la comunitat: una proclamació del misteri pasqual de Crist present en la comunitat apostòlica dels orígens.

Fets 2,42-47 i 4,32-35 són dos textos fonamentals d'aquest evangeli de la comunitat apostòlica, ja que ens presenta quines són les coordenades d'aquesta comunitat. No són una "fotografia" de la comunitat de Jerusalem, sinó la proclamació d'una Bona Nova.

El primer dels textos afirma: "Es mantenien constants en l'ensenyament dels apòstols i en la comunió fraternal i en el partiment del pa i en les oracions. Tota la gent se sentia impressionada per les moltes meravelles i prodigis que feien els apòstols. I tots els creients estaven units i ho tenien tot en comú; venien les possessions i els béns i ho repartien entre tots, segons la necessitat de cadascú. Eren constants a assistir cada dia al temple tots junts, a partir el pa per les cases i a fer els àpats amb alegria i senzillesa de cor, lloant Déu, i eren ben vistos de tot el poble. I el Senyor cada dia afegia a la comunitat els qui s'anaven salvant."

El segon reprèn alguna d'aquestes afirmacions accentuant-les: "Tot el grup de creients era d'un sol cor i una sola ànima; i ningú no deia que fos únicament seu el que posseïa, sinó que tot era comú entre ells. I els apòstols donaven testimoni de la resurrecció del Senyor Jesús amb una gran eficàcia, i la gràcia sobreabundava en tots ells. Entre ells no hi havia ningú que passés necessitat, perquè tots els propietaris de terres o cases que hi havia les venien i portaven els diners de les vendes i els posaven als peus dels apòstols, i es repartia segons la

necessitat de cadascú.”

Vegem quines són les coordenades de la vida comunitària que l'evangelista Lluc ens presenta sota aquestes expressions que hem assenyalat.

La comunitat persevera en l'ensenyament (didakhé) dels apòstols. L'ensenyament és l'àmbit en el que es transmet la tradició apostòlica, la que arrenca de Jesús (cf. Mt 28), i la que els apòstols transmeten (cf. 1Cor 11 i 15). Mantenir-se fidel a l'ensenyament implica perseverar en la tradició evangèlica, que s'ensenya, es recorda i s'amplia en les reunions comunitàries. És responsabilitat dels apòstols transmetre amb fidelitat aquest ensenyament que arrenca de Jesús.

La unió fraterna (koinonía) és la dinàmica integradora dels membres de la comunitat. Aquesta unió fraterna es manifesta de dues maneres: mitjançant la unanimitat i mitjançant el compartir. Totes dues estan relacionades i formen les dues cares d'una única moneda. Referent a la unanimitat, ens diu l'autor de Fets: “viven units i unànimes... pensaven i sentien el mateix”. És a dir, afecta el cor de les persones: compartir la fe en el Ressuscitat els porta a viure, pensar i sentir en comú. Aquesta unanimitat no és fruit d'un sentimentalisme emocional, sinó d'un compromís en la fe (el “grup de creients” diu el text): perquè formem part d'una comunitat que comparteix una única fe, el nostre viure ha de ser unànime.

La segona manera d'expressar la unió fraterna és el compartir: ningú no considerava res com a propi i ho tenien tot en comú, compartien els aliments a la taula comuna, venien els béns i en distribuïen l'import entre tots segons la necessitat de cada u; d'aquesta manera “entre ells no hi havia necessitats”, aquesta darrera expressió és important, tot i que a vegades passi desapercibuda, car suposa el compliment de la promesa continguda a Dt 15,1-18: una comunitat sense pobres¹. La promesa de Déu es compleix a la comunitat apostòlica on es comparteix tot, de forma que ja no hi ha ningú necessitat. Igualment, el “compartir els aliments” té un trasfons que no podem oblidar. El “menjar junts” tenia a la

Llibres recomanats

Mark Greene. *Dando fruto en tu lugar de misión. Marcando una diferencia ahí donde estás.* Publicaciones Andamio. TTu vida diaria ya no será igual. Mark Greene ens ofereix un punt de vista alliberador de com Déu pot actuar i, de fet, actua en i a través de nosaltres en la nostra vida quotidiana. Ple d'històries reals, le mescla de la seva fresca perspectiva bíblica, el seu bon humor i els pràctics passis que descriu aquest llibre, no només despertaran la teva imaginació, sinó que també potenciaran la teva sensació de sorpresa davant la grandesa i la gràcia d'un Déu que no només va donar la seva vida per nosaltres, sinó que ens invita a acompanyar-lo en el seu gloriós i transformador treball.

Artícle (Continuació)

societat jueva una connotació religiosa: expressar la comunió dels creients en la presència de Déu; i, d'aquí, el no poder compartir la taula amb els pecadors, ja que això implicava compartir el seu pecat i, per tant, apartar-se de Déu².

A la comunitat cristiana, la unitat de la fe comporta la unanimitat de vida, sense fractures en el pensar i en el sentir, al mateix temps que trenca les barreres internes entre jueus i gentils, entre rics i pobres: tots els seus membres, independentment de la seva procedència o extracció social, són acceptats sense condicions i veuen cobertes les seves necessitats. Tot això constitueix la unió fraterna de la comunitat apostòlica.

La fracció del pa és la celebració eucarística. Constitueix un gest ple de significat per a Jesús i per als seus deixebles: en la fracció del pa, aquest és multiplicat i arriba a sadollar tots els que escolten el seu ensenyament (cf. Lc 9,10-17³), el Ressuscitat és reconegut com a company de camí pels deixebles d'Emaús (cf. Lc 24,13-35), es repeteixen les paraules de Jesús a l'últim sopar fent del pa i del vi memorial del cos lliurat i de la sang vessada (cf. 1Cor 11,23-27), els apòstols conversen (homileïn) llarga estona amb la comunitat, ensenyant-los i animant-los a perseverar (cf. Fets 20,7-12). La fracció del pa va unida, per tant, a la paraula i en tots dos es fa present el misteri pasqual de Jesús, que restaura les forces i obre els ulls de la comunitat creient en el seu camí. La comunitat parteix el pa "a les cases" que és el lloc ordinari de trobada comunitaria de l'església domèstica

Les oracions dels cristians a la comunitat apostòlica eren de dos tipus diversos: les trobades d'oració pròpies de la comunitat, realitzades també a "les cases" en determinades circumstàncies de la vida comunitària (cf. Fets 2,12-26; 4,23-31; 12,12; 20,7-12); o bé mitjançant la participació en el culte sinagoga i en el temple de Jerusalem (cf. Lc 24,53). L'oració de la comunitat apostòlica és fonamentalment de lloança per tot allò que Déu va realitzant en el dia a dia, car és en la vida quotidiana on es descobreix la presència salvífica del Senyor. Al mateix temps es requereix de Déu la capacitat de continuar anunciant la Paraula amb llibertat d'esperit enfront de l'oposició, i fins i tot, persecució, que s'experimenta; i el continuar realitzant guaricions, senyals i prodigis en nom de Jesús (cf. Fets 4,27-30). En els moments de discerniment comunitari, davant la necessitat de prendre una decisió o bé d'obrir un nou front de missió, l'oració pot anar acompanyada del dejuni, com a expressió de l'escolta i de la disponibilitat enfront a la voluntat de Déu (cf. Fets 2,15-26; 13,1-3). Amb tot, l'oració comunitària no queda circumscrita a uns moments determinats, sinó que forma una constant: "Tots perseveraven unànims en l'oració amb algunes dones, amb Maria la mare de Jesús i els germans d'aquest" (Fets 1,14).

El testimoni (martyría) de la resurrecció. “Els apòstols donaven testimoni amb gran energia de la resurrecció de Jesús ... eren molts els prodigis i senyals realitzats pels apòstols”. La comunitat apostòlica continua la missió de Jesús, amb el seu doble component: estar amb Ell, i anunciar el Regne guarint els malalts (cf. Mc 3,15-16). Si la fracció del pa i la perseverància en l’oració expressen l’“estar amb Ell”, és el testimoni de la resurrecció amb prodigis i senyals el que expressa l’“anunci del Regne”. L’expressió “prodigis i senyals” expressa els gestos i les accions que fan present l’acció salvífica de Déu enmig del poble⁴. Jesús va expressar aquesta presència mitjançant l’exorcisme d’endimoniats, la guarició de discapacitats, i la resurrecció de difunts. La comunitat apostòlica continua els exorcismes (cf. Fets 13,6-12), les guaricions (cf. 3,1-11) i les resurreccions (cf. 10,36-43; 20,9-10) totes elles senyals de la presència del Regne (cf. Mc 16,15-18.20).

Una última coordenada la constitueix el que podríem anomenar la significativitat de la comunitat apostòlica, conseqüència de les anteriors coordenades. “Es guanyaven el favor del poble ... tots gaudien de gran estima” diu el llibre dels Fets. La presència de la comunitat no deixa indiferents als altres. La reacció pot ser doble, i de fet així ho indica el text bíblic: per una part, les autoritats desconfien, persegueixen i intenten fer callar mitjançant la intimidació, la presó o l’ajusticiament; d’altra banda, la gent del poble aprecia els membres de la comunitat pels senyals que realitzen. Aquesta segona reacció provoca atracció, i així són noves persones les que demanen d’incorporar-se al grup després de creure en el Ressuscitat i convertir-se a l’Evangeli. i afegeix l’autor de Fets: “El Senyor afegia cada dia els que s’anaven salvant”, ja que és el Senyor qui dirigeix els cors.

1. A Dt 15,1-18 Déu exhorta el poble a perdonar cada set anys els deutes econòmics, sobre tot dels pobres i necessitats, i en aquest context, Déu promet que “no hi haurà pobres entre vosaltres” (v. 4) i, si de cas hi ha algun pobre “no enduriràs el teu cor ni tancaràs la mà a aquest germà pobre, sinó que li obriràs la teva mà i li prestaràs tot el que necessiti” (v. 7-8). La solidaritat és una característica fonamental del poble de Déu, segons l’autor deuteronomista.

2. És Lluc qui presenta més clarament la multiplicació dels pans en un context eucarístic d’ensenyament: “Jesús els va estar parlant del Regne de Déu i guarint els qui ho necessitaven... i al declinar el dia ... va prendre els pans ... va pronunciar la benedicció, els va partir i els els anava donant...” (cf també Lc 24, 13-35).

3. Cal tenir present l’estructura de la “casa” (oikos) grecoromana de l’època, amb àmplies sales comunes, on l’amo es trobava amb la seva “família” (conjunt de parents, servents, clients i persones més o menys dependents d’ell). Evidentment la “casa” pertanyia a una determinada classe social. No podem pensar en els nostres pisos o apartaments actuals.

4. L’expressió “signes i prodigis” expressa a la tradició deuteronomista totes aquelles accions i realitats que són percebudes pels israelites com a senyal de la presència salvífica de Déu (cf. Ex 7,3; Dt 4,34; 6,22; 7,19; 26,8; 29,2; 34,11).

Calendari Juliol

Juliol	1	8	15	22	29
Presidir	N. Cortés	J. Vernedas	R. Badía	M. Sais	S. Vargas
Predicar	Assemblea	C. Curiel	J. Ramón Esturo	N. Cortés	Oració C. Curiel
Anuncis	S. Vargas	S. Vargas	S. Vargas	S. Vargas	S. Vargas
	5	12			
Oració	Dios y nuestro sufrimiento	Dios y nuestro sufrimiento	No n'hi ha	No n'hi ha	No n'hi ha

Calendari Agost

Agost	5	12	19	26
Presidir	C. Curiel	J. Crespo	J. Vernedas	S. Vargas
Predicar	C. Curiel	J. Crespo	S. Vargas	N. Cortés
Anuncis	J. Crespo	J. Crespo	J. Crespo	J. Crespo

Aniversaris

Juliol

Día 7, María Borrás

Día 10, Carmen Salmerón

Día 31, Nuri Gasso i Bel

Agost

Día 5, Ana Masana

Día 9, María Rived

Día 19, Noemí Cortès

Día 30, Rosa Afonso

Día 1 de juliol, assemblea i dinar de germanor

Día 10 de juliol, concert coral d'infants alemanys, a les 19h a Terol 22.

Día 22 de juliol, Carlos està predicant a c/Pujades

Sant Sopar

Passar els símbols mes de juliol:

Elisa F.- Pere

Mercè - Salvador

Copa:

Pepe - Antonio

Passar els símbols mes d'agost:

Elisa S.- Pili

Anna - Maria - Rafael

Copa:

Javi M.- César

Temes d'oració

- Els malalts: Matilde Gómez, Montserrat Ribas, Elvira Galarza, Manuel Hernández, Eve (mare de Carlos), María Rived, Jordi Cortés, Pilar Vicente, Pere Vargas, Carmen Lara, Manuel Aguilera, Daniel Gassó, Montserrat Soler. Santiago Giordano, Margarita Urrutia, Lluïsa Ventura, Paquita Cano
- Residència d'ancians 'BET-SAN': Fernando Manobens.
- Llar d'ancians 'BETÀNIA' de Santa Coloma: Eduard Urrutia.
- L'Església de Terol.
- El Consell Pastoral

Programes de TV

Néixer de Nou. TV3

Darrer diumenge de cada mes a partir de les 9.40

Buenas Noticias. TV2

Tots els diumenges a les 9.15h.

**ESGLÉSIA
EVANGÈLICA**

**TEROL 22 (GRACIA)
08012 BARCELONA**

[Http://www.esglesia-gracia.org](http://www.esglesia-gracia.org)